

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Bdžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 21. júna 2011 v trestnej veci proti odsúdenému **R. T.**, pre trestný čin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1, ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. – Trestný zákon (účinný do 31. decembra 2005) a iné o sťažnosti odsúdeného **R. T.** proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 21. apríla 2011, sp. zn. 2 Ntok 1/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného **R. T.**
z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 21. apríla 2011, sp. zn. 2 Ntok 1/2011, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného **R. T.** na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Trenčíne, sp. zn. 1 T 9/2002, s odôvodnením, že odsúdený v písomne podanom návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol žiadne také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine, nakoľko osoba **D. C.**, ktorého výsluch odsúdený navrhol, nebola súdu v čase konania hlavného pojednávania neznáma. Aj napriek tomu, že tento svedok nebol v pôvodnom konaní vypočutý, krajský súd, ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s tým vysporiadali v súlade so zákonom a na základe vykonaných dôkazov dospeli k náležitému zisteniu skutkového stavu.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odsúdený R. T., po porade s ustanoveným obhajcom JUDr. M. M., sťažnosť priamo do zápisnice po jeho vyhlásení, ktorú následne doplnil písomným podaním.

V písomných dôvodoch sťažnosti podanej prostredníctvom obhajcu uviedol, že nesúhlasí so záverom krajského súdu o nesplnení podmienok na povolenie obnovy konania. Je pravdou, že D. C. nebol pre súd neznámy, ale neznáme bolo miesto jeho pobytu, čo bolo okrem iného aj dôvodom na vylúčenie jeho trestného stíhania na samostatné konanie.

Poukázal aj na to, že D. C. nebol v predmetnej trestnej veci vôbec vypočutý, ani v prípravnom konaní, ani na hlavnom pojednávaní, pretože bol na úteku a súd nemal žiadne informácie o mieste, kde by sa mohol nachádzať. Vzhľadom na to, že v súčasnosti je jeho pobyt známy, bolo by možné vypočúť ho k priebehu predmetnej udalosti a následne ho konfrontovať s obvinenými a inými svedkami, čo by mohlo viesť k ustáleniu skutkového a právneho stavu bez akýchkoľvek pochybností. Trvá na tom, že ide o nový, doposiaľ nevykonaný dôkaz a jeho vykonanie by mohlo samo o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine alebo treste.

Pochybenie krajského súdu vidí tiež v tom, že sa vôbec nezaoberal okolnosťami týkajúcimi sa osoby D. C., aké je jeho procesné postavenie, či sa na území Slovenskej republiky nachádza vo väzbe, a ak áno, v akej trestnej veci.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na podklade podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného R. T. nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo

k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Účelom obnovy konania nie je posúdiť celkovú zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Súdu konajúcemu o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania neprislúcha prieskumná právomoc, z čoho vyplýva, že nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou obvineného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod.

Konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v § 394 Tr. por. **Súd musí preto najprv skúmať existenciu nových skutočností alebo dôkazov, ktoré neboli súdu skôr známe a až následne zisťovať, či takéto nové skutočnosti alebo dôkazy sami o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami, či dôkazmi známymi súdu už predtým, môžu odôvodniť iné rozhodnutie týkajúce sa viny alebo trestu než v pôvodnom konaní.**

Za nové pritom možno považovať len také skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh dotýka. Neznámou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutočného stavu veci. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní (napr. výpoveď predtým nevypočutého svedka), ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom (napr. zmena výpovede tzv. spolupracujúceho svedka).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že výpoveď D. C. by v konaní po povolení obnovy konania síce predstavovala nový dôkaz, nakoľko tento nebol v pôvodnom konaní vypočutý, avšak ani jeho výpoveď ako takýto dôkaz v spojitosti s dôkazmi, ktoré už boli vykonané, by nebol spôsobilý privodiť iné rozhodnutie o vine, či treste.

Z obsahu predloženého procesného spisu vyplýva, že odsúdený R. T. bol uznaný za vinného za trestný čin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1, ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. – Trestný zákon (účinný do 31. decembra 2005) a iné.

Podľa § 20 Tr. zák. ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

V súvislosti so spolupáchatelstvom ako jednou z foriem účasti na trestnom čine je potrebné poukázať na to, že o spáchanie trestného činu spoločným konaním ide vtedy, ak

a) každý zo spolupáchatel'ov svojim konaním naplnil všetky znaky konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti,

b) každý zo spolupáchatel'ov naplnil len niektorý zo znakov konania uvedeného v niektorom ustanovení osobitnej časti, avšak súhrn konania spolupáchatel'ov napĺňa všetky znaky uvedené v ustanovení osobitnej časti,

c) jednotlivé zložky spoločnej trestnej činnosti síce samy osebe konanie nenapĺňajú, vo svojom súhrne však predstavujú konanie opísané v príslušnom ustanovení osobitnej časti (napr. spolupáchatel'om na trestnom čine lúpeže je aj páchatel', ktorý spoločne s iným vnikne do obydlia iného v úmysle zmocniť sa cudzej veci, a to za použitia násilia voči inej osobe, využívajúc skutočnosť, že ďalší spolupáchatel' zatiaľ zostáva sedieť v motorovom vozidle dávať pozor).

Stavu veci a zákonu teda zodpovedá zistenie krajského súdu, že nevyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by odôvodňovali postup podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por., nakoľko ani výpoveď D. C. by nezmenila nič na tom, že odsúdený R. T. bol jedným zo spolupáchatel'ov predmetného trestného činu a je zodpovedný, ako keby trestný čin spáchal sám.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. neboli splnené, preto na neverejnom zasadnutí

po zvážení uvedených okolností sťažnosť odsúdeného R. T. podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol ako nedôvodnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 21. júna 2011

JUDr. Emil B d ž o c h, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Ivančíková